

Lucy Stevenson Ewell

(Bazat pe o întâmplare adevărată)

Această întâmplare a avut loc în Olanda.

Marie și-a deschis cutia de bijuterii pentru a se uita la pietrele ei frumoase. Una câte una, ea le-a ținut în mână. Cea roșie, apoi cea verde, apoi cea transparentă.

Bunica a bătut la ușa dormitorului. „Ești gata de plecare?”

„Da!” Marie a pus cu grijă pietrele înapoi în cutia ei.

Bunica o ducea pe Marie la bibliotecă. Dar nu doar pentru a se uita la cărți. Acolo era expusă o piatră specială! Marie era entuziasmată.

Când autobuzul lor a ajuns la bibliotecă, Marie și bunica au pășit înăuntru. Au văzut mese nenumărate pe care erau expuse pietre frumoase. Unele erau strălucitoare și netede. Altele aveau forme interesante.

Piatra strălucitoare mov

Dacă ea ar spune adevărul, s-ar supăra el pe ea?

„Uită-te la aceasta!”, a arătat bunica spre un cristal mare. Avea țepușe albastre care ieșeau din el de peste tot.

O altă masă avea o mulțime de pietricele rotunde. Marie s-a uitat la toate culorile. Chiar la capăt se afla o piatră mov, mică, strălucitoare și netedă.

Marie s-a gândit: *Încă nu am o piatră mov.* Ar fi perfectă pentru colecția ei.

Marie s-a uitat împrejur. Bunica era la o altă masă. Nimeni nu se afla acolo. Și nimănui nu i-ar lipsi această pietricică, nu-i așa?

Marie a luat piatra și a pus-o în buzunarul ei. În acea seară, cu piatra mov în siguranță în cutia ei de bijuterii, Marie s-a urcat în pat.

„Ești gata pentru poveste?” Tata s-a așezat pe pat și a deschis revista *Prietenul*.

Marie s-a cuibărit în păturile ei și a ascultat. Povestea era despre un băiat care s-a pocăit după ce a făcut o alegere greșită.

În timp ce tata citea, Marie simțea noduri în stomac. S-a rostogolit pe o parte, apoi s-a întors pe pernă. Dar nu se simțea bine. Și nu se putea opri să se gândească la piatra mov.

Tata a terminat povestea. „Ești bine?”

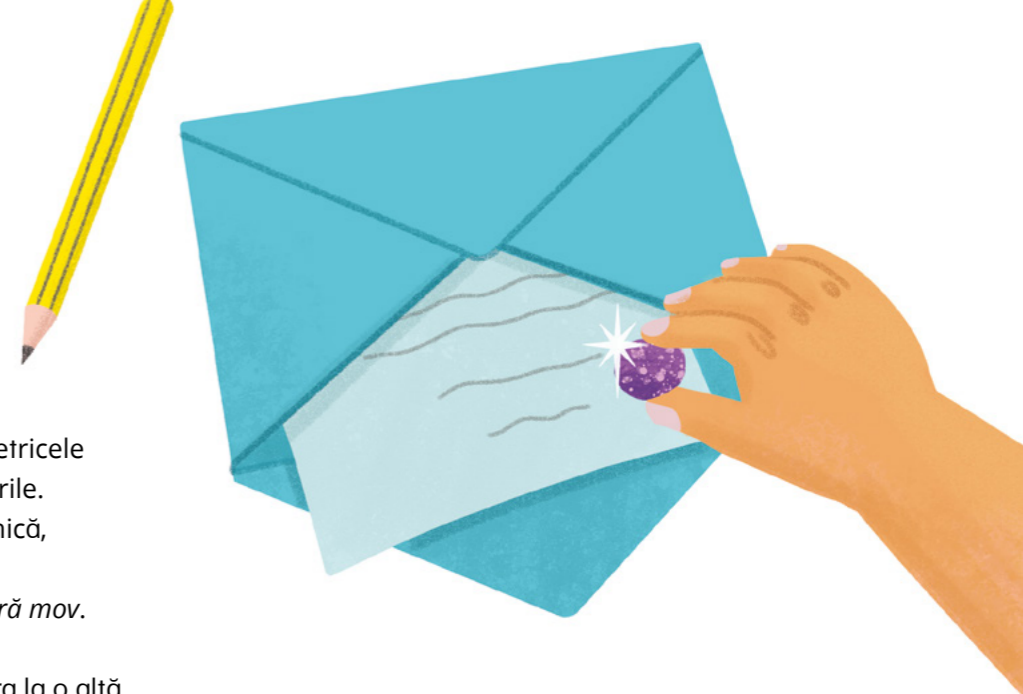
Marie nu știa ce să facă. Dacă i-ar spune tatălui ei, el s-ar putea supăra.

Dar poate că el ar ști cum s-o ajute.

Încet, Marie s-a dat jos din pat și a scos piatra mov din cutia ei. „Am luat aceasta de la bibliotecă, azi.” Ochii lui Marie erau în lacrimi. „Îmi pare foarte rău.”

Tata a îmbrățișat-o strâns. „Este întotdeauna în regulă să-mi spui adevărul. Sunt mândru de tine pentru că ai curajul să fii cinstită.”

Stomacul lui Marie a început să se simtă mai bine. Tata nu era supărat!

„Și, datorită lui Isus, ne putem pocăi. La fel ca în poveste, a spus el. „Ducem piatra înapoi la bibliotecă, nu-i așa?”

Marie și-a închis ochii. „Nu! Ei vor fi mânioși.”

Tata a pus o mână pe umărul ei. „S-ar putea să fie puțin mânioși. Dar cred că vor fi bucuroși că ai înapoiat-o. Și, de asemenea, te va face să te simți mult mai bine.”

Marie a respirat adânc și a dat din cap. „Bine.”

Marie a scos o foaie de hârtie și a început să scrie o scrisoare. „Îmi pare rău că am luat aceasta”, a scris ea. „Aș vrea să nu fi făcut niciodată acest lucru. Vreau să îndrept lucrurile.”

Ea a pus scrisoarea într-un plic. Apoi, a pus și pietricica mov înăuntru.

„O vom duce înapoi mâine”, a spus tata. „Cum te simți acum?”

„Mai bine”, a spus Marie. „Mai este încă un lucru pe care trebuie să-l fac.”

Marie a îngenuncheat lângă patul ei și s-a rugat. „Îmi pare rău că am luat piatra”, a spus ea. „Nu voi mai fura niciodată. Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să fiu curajoasă și cinstită.”

Când s-a întors în pat, Marie a simțit pace. În ziua următoare avea să îndrepte lucrurile. Și știa că Tatăl Ceresc și Isus aveau s-o ajute. Datorită Lor, totul avea să fie bine. ●